

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Dvorana Pavla VI.

Srijeda, 18. siječnja 2023.

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 2. Isus – uzor naviještanja

Draga braćo i sestre, dobar dan i želim dobrodošlicu svima!

Prošle srijede započeli smo ciklus kateheza o strasti prema evangelizaciji, odnosno o apostolskom žaru kojim mora biti prodahnuta Crkva i svaki kršćanin. Danas gledamo nenadmašan uzor naviještanja, a to je *Isus*. U Evanđelju dana svetkovine Božića naziva ga se „Riječju Božjom“ (usp. *Iv* 1, 1). Činjenica da je On Riječ, lat. „Verbum“, pokazuje nam bitan aspekt Isusa: On je uvijek u odnosu, u izlasku, nikada nije sam, uvijek je u odnosu, u izlasku. Riječ, naime, i postoji zato da bi se prenosila, priopćavala. Takav je Isus, vječna Očeva Riječ koja dopire do nas, koja se objavljuje nama. Krist ne samo da ima riječi života, nego od svog života čini jednu Riječ, poruku: On živi, naime, uvijek okrenut Ocu i nama. Uvijek gleda Oca koji ga je poslao i gleda nas kojima je On bio poslan.

Pogledamo li dane njegova života, opisane u Evanđeljima, vidimo da je na prvome mjestu prisnost s Ocem, molitva, zbog koje Isus rano ustaje, još za mraka, i odlazi moliti na samotna mjesta (usp. *Mk* 1, 35; *Lk* 4, 42), razgovarati s Ocem. Sve najvažnije odluke i izbore donosi nakon molitve (usp. *Lk* 6, 12; 9, 18). Upravo u tom odnosu, u molitvi koja ga povezuje s Ocem u Duhu, Isus otkriva smisao svog čovještva, svoga postojanja u svijetu zato što je On u poslanju za nas, onaj kojega je

Otac poslao nama.

Zanimljiv je u vezi s tim njegov prvi javni čin koji On čini nakon godina života provedenog u skrovnosti u Nazaretu. Isus ne čini veliko čudo, ne šalje upečatljivu poruku, nego se miješa s mnoštvom koje se išlo Ivanu krstiti. Tako nam nudi ključ svoga djelovanja u svijetu: razdati svega sebe za grešnike, solidarizirajući se s nama bez distanci, u potpunom dijeljenju života. Govoreći o svom poslanju, reći će da nije došao „da bude služen, nego da služi i život svoj dade“ (Mk 10, 45). Isus svakoga dana, nakon molitve, posvećuje čitav svoj dan navješćivanju Božjega kraljevstva i posvećuje ga ljudima, osobito najsiromašnijima i najslabijima, grešnicima i bolesnima (usp. Mk 1, 32-39). To jest, Isus je u kontaktu s Ocem u molitvi a zatim u kontaktu s cijelim narodom da mu naviješta Radosnu vijest, da ga poučava vjeri, da ga uči putovima Božjega kraljevstva.

Ako bismo htjeli jednom slikom dočarati njegov način života, neće nam je biti teško pronaći: nudi nam je sâm Isus, kao što smo čuli, koji govori o samom sebi kao o *dobrom Pastiru*, onome koji – kaže – „život svoje polaže za ovce“ (Iv 10, 11), to je Isus. Naime, biti pastir nije bio samo posao koji iziskuje puno vremena i mnogo truda; bio je to pravi i istinski način života: dvadeset i četiri sata na dan, živeći sa stadom, prateći ga na pašu, spavajući među ovcama, skrbeći za one slabije. Drugim riječima, Isus ne čini nešto za nas, nego daje svoj život za nas. Njegovo srce je *srce pastira* (usp. Ez 34,15). On je pastir svijetu nas.

Da bi se, naime, jednom riječju saželo djelovanje Crkve, često se koristi upravo izraz „pastoral“. A da bismo ocijenili svoj pastoral, moramo se usporediti s uzorom, Isusom dobrim Pastirom. Možemo se, prije svega, zapitati: nasljeđujemo li ga napajajući se na izvorima molitve, tako da naše srce bude u skladu s njegovim? Prisnost s njim je, kako se sugerira u prekrasnoj knjizi opata Chautarda, „*duša svakog apostolata*“. Sâm Isus je jasno to rekao svojim učenicima: „Bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15, 5). Ako si s Isusom, otkrivaš da njegovo pastirsko srce uvijek kuca za one koji su zalutali, izgubljeni, koji su daleko. A naše srce, što je s našim srcem? Koliko se samo puta naš stav prema onima koji su pomalo teški i naporni izražava ovim riječima: „Ma to je njegov problem, neka se snalazi...“. Ali Isus nikada nije rekao to, nikada, nego je uvijek išao ususret svim marginaliziranim, grešnicima. Optuživali su ga za to, da boravi s grešnicima, zato što je donosio upravo Božje spasenje.

Čuli smo prisposobu o izgubljenoj ovci, sadržanu u 15. poglavlju Evanđelja po Luki (usp. rr. 4-7). Isus tamo govori također o izgubljenoj drahmi i rasipnom sinu. Ako se želimo vježbati u apostolskoj revnosti, moramo uvijek imati pred očima 15. poglavlje Lukina Evanđelja. Pročitajte ga često, tamo možemo razumjeti što je apostolski žar. Tamo otkrivamo da Bog nije onaj koji budno motri ogradu svojih ovaca niti im se prijeti ako odu. Ako neka od njih izađe i izgubi se, ne napušta je, nego je traži. Ne kaže: „Otišla je, sama si je kriva, njezina stvar!“ Pastirsko srce reagira na drugačiji način: srce pastira *trpi* i srce pastira *riskira*. *Trpi*: dà, Bog trpi zbog onoga koji ode i, dok plače za njim, još ga više ga ljubi. Gospodin trpi kad se udaljimo od njegova srca. Pati zbog onih koji ne poznaju ljepotu njegove ljubavi i toplinu njegova zagrljaja. Ali, kao odgovor na tu patnju, on

se ne zatvara, nego se *upušta u rizik*: ostavlja devedeset i devet ovaca koje su na sigurnom i kreće u opasnu potragu za onom jedinom nedostajućom, čineći tako nešto riskantno, pa čak i iracionalno, ali u skladu sa svojim pastirskim srcem, koje osjeća čežnju za onim koji je otišao. Čežnja za onima koji su otišli stalno je prisutna kod Isusa. I kad čujemo da je netko napustio Crkvu što nam dođe da kažemo? „Neka se snalazi“. Ne, Isus nas uči čeznuti za onima koji su otišli. Kod njega nema ljutnje ili zlopamćenja, već samo neugasiva čežnja za nama. Isus čezne za nama i to je Božja revnost.

I pitam se: imamo li mi slične osjećaje? Možda one koji su napustili stado promatramo kao protivnike ili neprijatelje. „A taj?“ – Ne, on je prešao na drugu stranu, izgubio je vjeru, čeka ga pakao...“ i mi smo mirni. Zašto ne bismo umjesto toga, kad ih susretnemo u školi, na poslu, na gradskim ulicama, pomislili da nam je to dobra prilika svjedočiti im radost Oca koji ih voli i koji ih nikada nije zaboravio? Ne zato da provodimo prozelitizam, to ne! Nego zato da do njih dođe Očeva riječ, da kročimo zajedno. Evangelizirati ne znači provoditi prozelitizam: vršiti prozelitizam je nešto pogansko, nije religiozno niti evanđeosko. Ima jedna dobra riječ za njih, a nas je pripala čast i dužnost donositi im je. Zato što Riječ, Isus, to od nas traži, da uvijek pristupamo otvorena srca, svima, zato što je On takav. Možda već dugo slijedimo i ljubimo Isusa i nikada se nismo pitali dijelimo li njegove osjećaje, *trpimo li i riskiramo li* u skladu s Isusovim srcem, tim pastirskim srcem, koje je blisko Isusovu pastirskom srcu! Ne radi se, kao što sam rekao, o prozelitizmu sa ciljem da drugi postanu „jedni od nas“, to ne, to nije kršćanski: riječ je o tome da ljubimo kako bi oni bili sretna djeca Božja. Molimo u molitvi za milost pastirskog srca, otvorenog, koje je blizu svima, da svima donosimo Gospodinovu poruku i ujedno osjećamo prema svima Kristovu čežnju, jer, bez te ljubavi koja trpi i riskira, jednostavno ne ide: ako mi kršćani nemamo tu ljubav koja trpi i riskira, u opasnosti smo pâsti jedino same sebe. Pastiri koji su pastiri sebe samih, namjesto da budu pastiri stada, češljaju „probrane“ ovce. Ne smijemo biti pastiri sebe samih, nego pastiri svijetu.

Pozdravi

Na francuskom jeziku

Od srca pozdravljam hodočasnike koji govore francuski, a posebno skupinu vjernika iz Demokratske Republike Kongo, zemlje koju ću posjetiti krajem ovog mjeseca i koju preporučam u vaše molitve!

Pomolimo se Bogu da nam podari pastoralno srce koje trpi i riskira svjedočiti. Nije samo čast nego nam je i dužnost donositi Božju riječ onima koji su nam povjereni i onima koje susrećemo u svakodnevnom životu.

Bog blagoslovio vas i vaše bližnje!

Na engleskom jeziku

Pozdravljam sve hodočasnike koji govore engleski, osobito one iz Demokratske Republike Kongo, Australije i Sjedinjenih Američkih Država. Poseban pozdrav upućujem brojnoj grupi prisutnih studenata. Sve vas molim da molite sa mnom za oca Isaaca Achija, iz biskupije Minna, u sjevernoj Nigeriji, koji je ubijen prošle nedjelje u župnoj kući. Koliki kršćani trpe nasilje na vlastitoj koži! Na sve vas i na vaše obitelji zazivam mir Gospodina Isusa.

U sklopu pozdrava na talijanskom

[...] Na početku Molitvene osmine za jedinstvo kršćana pozivam svakoga od vas na molitvu i djelovanje kako bi se među svim vjernicima u Krista sve više afirmirao put prema punom jedinstvu. Ujedno vas potičem da se predano i u svakom životnom okruženju zalažete za to da budete graditelji pomirenja i mira.

I ne zaboravimo moliti za napaćenu Ukrajinu, kojoj su toliko potrebni blizina, utjeha i nadasve mir. Prošle subote novi raketni napad izazvao je mnoge civilne žrtve, uključujući i djecu. Dijelim bol članova obitelji koja razdire srce. Slike i svjedočanstva o tom tragičnom događaju snažan su apel na sve savjesti. Ne smijemo ostati ravnodušni!